

Η ΑΠΟΤΕΙΧΙΣΙΣ ΤΗΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

Διὰ τοῦ διωγμοῦ τῶν πιστῶν Ὁρθόδοξων Μοναχῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἄθω, παραβαίνονται οἱ θεῖοι νόμοι περὶ τῆς σωτηρίου Ἀποτειχίσεως.

Τί εἶναι ἡ Ἀποτείχισις; Ἀποτείχισις εἶναι ὁ κανονικὸς καὶ νόμιμος «χωρισμὸς»¹ ἐκ τῆς αἵρέσεως καὶ τοῦ ἀμετανοήτου αἰρετικοῦ. Καὶ τοῦτο, ὑπὲρ τῆς θείας Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, κατὰ τὴν τακτικὴν σωτηρίου πολέμου τῶν τετειχισμένων (τειχισμένων) πόλεων. Δηλαδή, ὅτε τὸ παλαιὸν ἐχθροὶ ἐπέδραμον, οἱ κάτοικοι κατέφευγον εἰς τὴν πόλιν καὶ ἀπετειχίζοντο, ἤτοι ἐχωρίζοντο² ἐξ αὐτῶν διὰ τῶν τειχῶν. Καὶ οὕτως ἐπολέμουν ἀμυντικῶς καὶ ἐπιθετικῶς μέχρι τῆς νίκης. Τοιοῦτοτρόπως καὶ ὅταν αἵρεσις πολεμῇ τὴν ὀρθόδοξον χριστιανικὴν πίστιν, οἱ πιστοὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ καταφεύγομεν εἰς τὰ πνευματικὰ «τείχη»³ τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή εἰς τοὺς ἀνά τοὺς αἰῶνας Ἁγίους Πατέρας καὶ Διδασκάλους. Καὶ βάσει τῆς διδασκαλίας τῶν ἀγωνιζόμεθα «τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως»⁴ κατὰ τῆς αἵρέσεως καὶ τῶν αἰρετικῶν, καὶ ὑπὲρ τῆς θείας Ὁρθοδοξίας, μέχρι τῆς νίκης. Δηλαδή, μέχρι τοῦ ἀναθέματος, ποῦ σημαίνει «χωρισμὸν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ» καὶ τῆς «Ἐκκλησίας»⁵, τὸ ὁποῖον κάμνει ὁ αἰρετικὸς μετὰ τὴν αἵρεσίν του, τὸ ὁμολογοῦσιν οἱ Ὁρθόδοξοι καὶ τὸ ἐπικυρώνουσιν καὶ ἀποφασίζουσιν ὡς ἐκκλησιαστικὴν ποινὴν Ὁρθόδοξοι Σύνοδοι μέχρι καὶ τοῦ τελεσιδίκου ἀναθέματος. Οὕτως ἠγωνίσθησαν ἐν Χριστῷ καὶ ἐνίκησαν οἱ πρό ἡμῶν, καὶ ἐγένοντο καὶ αὐταὶ αἱ Ἁγίαι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, καὶ διασώζεται μέχρι σήμερον ἐπὶ γῆς ἡ σωτήριος θεία Ὁρθοδοξία.

Πότε ἡ Ἀποτείχισις εἶναι κανονικὴ καὶ νόμιμος; Ὅταν ὁ Ἐπίσκοπος π.χ., ἕως καὶ τοῦ Πατριάρχου, κατηγορηθῆται ἀληθῶς «ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ»⁶, λέγει ὁ Ἱερὸς Κανὼν. Δηλαδή, ὅταν κατηγορηθῆται δικαίως ὡς ἀσεβής⁷ καὶ ἀδικός⁸, ἤτοι ὅτι σφάλῃ ἀμετανοήτως «περὶ τὴν εὐσέβειαν (ὀρθόδοξον πίστιν)»⁹ καὶ ποιῇ «παρὰ τὸ καθῆκον καὶ δίκαιον»⁷. Τουτέστιν, ὅταν κηρύσῃ «αἵρεσιν τινα»⁸ «παρὰ τῶν Ἁγίων Συνόδων ἢ Πατέρων κατεγνωσμένην (κατακεκριμένην)»⁸, καὶ τοῦτο, «δημοσίᾳ»⁸ «καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐπ' ἐκκλησίας»⁸. Δηλαδή, δημοσίως καὶ φανερῶς καὶ μετὰ ἀθυροστομίαν «διδάσκει τὰ αἰρετικὰ δόγματα (ψευδοδοξίας)»¹ αἵρεσεώς τινος. Καὶ ταῦτα ἔπραξαν καὶ πράττουσιν οἱ οἰκουμενισταὶ τοῦ Φαναρίου ἀπὸ τοῦ 1920 καὶ οἱ προκαθήμενοι τούτου, ὡς καὶ ὁ Ἀθηναγόρας καὶ ὁ Δημήτριος καὶ δὴ ὁ νῦν Βαρθολομαῖος⁹. Καὶ μάλιστα πλέον τῶν παλαιότερων τοιούτων, καθ' ὅτι κηρύττουσιν, οὐχὶ ἀπλῶς αἵρεσιν, ἀλλὰ τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ⁹! Κανονικῶς, λοιπόν, καὶ νομίμως ἀποτειχίζονται ἐξ αὐτῶν οἱ πιστοὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ὡς καὶ οἱ Μοναχοὶ τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐσφιγμένου.

Καὶ τί εἶναι αἵρεσις; «Τὸ ἐσχατὸν πτώμᾳ (πτώσις) ἐστὶ ψυχῆς»¹⁰ ἡ αἵρεσις, ἤτοι ἡ ἐσχάτη ψυχικὴ κατάπτωσης, καὶ τὸ μέγιστον καὶ βαρύτερον θανάσιμον ἀμάρτημα. Διὸ τοῦτο ρίπτει τὸν ἄνθρωπον «εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον»¹¹ τῆς αἰωνίου κολάσεως, καὶ τιμωρεῖται διὰ τοῦ ἀναθέματος. **Εἶναι δὲ αἵρεσις καὶ ἡ παραμικρὰ παρέκκλισις ἐκ τῆς θείας Ὁρθοδοξίας,** κατὰ τὸ γραφικόν, «ὅστις γὰρ ὄλον τὸν νόμον τηρήσῃ, πταίσῃ δὲ ἐν ἐνί, γέγονε πάντων ἔνοχος»¹²! Διὸ «αἰρετικὸς ἐστίν»¹³ «ὁ μικρὸν γοῦν (βεβαίως) ἐκκλίνων (παρεκκλίνων) τῆς

1. Κανονολόγου Ἰωάννου Ζωναρά, Σ.Ι.Κ. 2, 694. — 2. Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 32, 130. — 3. Α' Τιμοθ. στ', 12. — 4. Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi, 13, 408, καὶ 12, 1003. — 5. ΛΑ' Ἀποστολικοῦ Κανόνος. — 6. Βαλσαμώνος, Σ.Ι.Κ. 2, 40. — 7. Ἰωάννου Ζωναρά, Σ.Ι.Κ. 2, 40. — 8. ΙΕ' Κανόνος Πρωτοδευτέρας Συνόδου (Α' Β'), «Πηδάλιον», σ. 358, καὶ Σ.Ι.Κ. 2, 693. — 9. «Αἰρετικὸς Ἀποδεικνύεται ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖος», Ἀθῆναι 1992, σ. 1-16. — 10. Ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης, PG. 44, 504. — 11. Πρακτικῶν Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi, 4, 1257. — 12. Ἰακώβ. β', 10. — 13. «Νομοκάνων» Μ. Φωτίου, Σ.Ι.Σ. 1, 261. Ἁγίου Μάρκου Ἐφέσου, Mansi, 31 Β', 1311.

ὀρθοδόξου πίστεως»¹³, ἀμετανοήτως. Αἰρετικοί, λοιπόν, καὶ παναιρετικοί εἶναι οἱ οἰκουμενισταὶ τοῦ Φαναρίου, διὸ καὶ φευκτέοι πρὸς σωτηρίαν!

Πότε γίνεται ἡ θεία Ἀποτείχισις ἐκ τοῦ αἰρετικοῦ καὶ ἀδίκου; «Πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως (δίκης καὶ ἀποφάσεως)», λέγει ὁ Ἱ. Κανών. Τουτέστιν, κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ τῆς κηρύξεως τῆς αἵρέσεως ἕως τοῦ τελεσιδίκου συνοδικοῦ ἀναθέματος. Οἱ δὲ οὕτως ἀποτειχιζόμενοι Ὀρθόδοξοι «τῇ κανονικῇ ἐπιτιμῆσει οὐχ ὑπόκεινται»³ ἢ «ὑποκείσονται»⁴ ὀρίζει ὁ Ἱ. Κανών. Δηλαδή, δὲν διώκονται καὶ δὲν τιμωροῦνται, καθ' ὅτι κανονικῶς οὗτοι «κολάσεως (τιμωρίας) ἄξιοι οὐκ ἔσονται (δὲν θὰ εἶναι)»¹. Ἐν προκειμένῳ, οἱ ἀντικανονικοὶ αἰρετικοὶ διώκουσι καὶ τιμωροῦσιν, ἐπειδὴ «διαβολικὸν ἔστιν (εἶναι)»¹⁴ τὸ «διώκειν»¹⁴, λέγει ὁ Μ. Ἀθανάσιος. Καὶ «ἔμαθον»¹⁴ τοῦτο, ὄχι ἀπὸ «τῶν Ἀγίων»¹⁴ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἀπὸ «τοῦ Διαβόλου τοῦ λέγοντος· “διώξας καταλήψομαι”»¹⁴! Κανονικῶς, ὄχι μόνον δὲν διώκονται καὶ δὲν τιμωροῦνται οἱ ἀποτειχιζόμενοι πιστοὶ Ὀρθόδοξοι, ἀλλὰ καὶ τιμῶνται. Δηλαδή, «καὶ τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιοθήσονται»³. Τουτέστιν, «καὶ τιμῆς ὡς ὀρθόδοξοι ἀξιοθήσονται (θὰ ἀξιοθῶσιν)»¹, ἐπειδὴ εἶναι «τιμῆς καὶ ἀποδοχῆς ἄξιοι, ὡς ὀρθόδοξοι»¹⁵. Ἐνεκεν τούτου, οὐδεμία ποινὴ προβλέπεται εἰς τὰ θεία Γεγραμμένα τῆς Ὀρθοδοξίας διὰ τοὺς ἐν λόγῳ ἀποτειχιζομένους, ἀλλὰ μόνον ἔπαινοι καὶ τιμαί, ὡς π.χ. εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Ἀγίου Δαλματίου, τὸν ὁποῖον ἐπαινεῖ ἡ Γ' Ἀγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος¹⁶!

Ψευδεπίσκοποι καὶ ψευδοδιδάσκαλοι! Ὁ θεῖος νόμος, ἐνῶ ἐπαινεῖ τοὺς ἀποτειχιζομένους πιστοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς, τοὺς ἐξ ὧν ἀποτειχίζονται οὗτοι ὀνομάζει, οὐχὶ ἀληθινοὺς Ἐπισκόπους, ἀλλὰ ψευδεπισκόπους καὶ ψευδοδιδασκάλους! «Οὐ γὰρ Ἐπισκόπων, ἀλλὰ ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέγνωσαν»⁸ διὰ τῆς ἀποτείχισεως τῶν οἱ ἀποτειχισθέντες, λέγει ὁ θεῖος καὶ ἱερός Κανών. Διὸ οἱ τοιοῦτοι, ὡς ψευδεπίσκοποι, «οὐδένα»¹⁷, λέγουσιν αἱ Ἁγίαι Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι τῆς Ὀρθοδοξίας¹⁷, «ἢ καθελεῖν (νὰ καθαιρέσωσιν) ἢ ἀποκινήσαι (νὰ μετατοπίσωσιν)»¹⁷ ἠδύναντο καὶ δύνανται, ἐφ' ὅσον ἐπιμένουσιν εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν ἀμετανόητοι¹⁷, καθάπερ καὶ ὁ αἰρετικὸς ψευδοπατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Νεστόριος¹⁷ (428-431). Διὸ καὶ τυχὸν ἐπιβαλλόμενοι παρ' αὐτῶν ποιναὶ εἶναι ἐκκλησιαστικῶς καὶ νόμῳ Θεοῦ καὶ Ἐκκλησίας ἀνυπόστατοι, δηλαδή ψευδοποιναί, καὶ τὸ σχετικὸν ἔγγραφόν των, δὲν εἶναι ἐκκλησιαστικόν, ἀλλὰ «χαρτίον»¹⁷ «ἀσεβὲς καὶ παράνομον»¹⁷!

Ἀποκλειόμενοι, λοιπόν, οἱ αἰρετικοὶ καὶ ἄδικοι ὡς ἀντικανονικοὶ καὶ παράνομοι πανταχόθεν, καταφεύγουσιν ἀμετανόητοι καὶ εἰς τὴν λουδορίαν (ὑβριν), καθάπερ καὶ οἱ ἀντίχριστοι¹⁸ αἰρετικοὶ παπικοί. Οὕτω, λέγουσι τοὺς ὀρθοδόξους ἀποτειχιζομένους «σχισματικούς»¹⁹, ἀλλὰ ματαίως, καθ' ὅτι τοὺς διαψεύδει ὁ θεῖος Νόμος. Οὗτοι, λέγει ὁ Ἱ. Κανών, «οὐ σχίσματι τὴν ἑνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέτεμον, ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν ἐσπούδασαν ρύσασθαι»³. Δηλαδή, «σχίσμα κατὰ τῆς Ἐκκλησίας»¹ δὲν «ἐποίησαν»¹, καὶ ἀπὸ «σχισμάτων τὴν Ἐκκλησίαν ἀπήλλαξαν, ὅσον τὸ ἐπ' αὐτοῖς (ὅσον ἐξαρτᾶται ἐξ αὐτῶν)»¹, χωρισθέντες τῆς αἵρέσεως καὶ ἐμμεῖναντες εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ «τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως»²⁰, τουτέστιν τῆς Ἐκκλησίας²¹. «Τῆς γὰρ αἵρέσεως ἀποσχιζόμενοι τῇ εὐσεβείᾳ (τῆς ὀρθοδόξου πίστεως) διὰ παντὸς ἐνραπτόμεθα (ἐνούμεθα)»²², λέγει ὁ λόγος τῆς θείας ἀληθείας.

Ἀθήναι, Ἰανουάριος 2003

«ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ»

14. Μ. Ἀθανασίου, ΒΕΠΕΣ, 31, 47. Ἐξόδ. ιε', 9. — 15. Ἀριστηνοῦ, Σ.Ι.Κ. 2, 696. — 16. Πρακτικῶν Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi, 4, 1257. — 17. Πρακτικῶν Γ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, Mansi, 4, 1045, 1308. — 18. Ἀγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ. — 19. Ἀνακοίνωσις τοῦ Φαναρίου τῆς 17.12.2002, ἡμέρησις «Ἀπογευματινὴ», 18.12.2002, σ. 24. — 20. Ἐφεσ. δ', 13. — 21. Ἀγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, PG. 90, 132. — 22. Ἀγίου Γρηγορίου Νύσσης, PG. 44, 725.